

č. 81/1920 Sb. z. a n., žalované straně uložil, nýbrž o to, že prý žalovaná strana povinnost tu zvláštní smlouvou na sebe vzala. Strana žalovaná nemusela závazek ten na sebe vzítí, a učinila-li tak, učinila tak dobrovolně, a nesejde na tom, z jakých pohnutek tak učinila. Žaloba se tedy opírá o dobrovolné převzetí soukromoprávního závazku stranou žalovanou a náleží tudíž na pořad práva. Státní pozemkový úřad rozhodnutím ze dne 12. září 1927 č. j. 68638/27-I/2 propustil podle § 11 zákona č. 215/1919 a podle § 20 zák. č. 81/1920 Sb. z. a n. některé pozemky žalované strany ze záboru, neuloživ jí povinnost propachtovati lihovar a škrobárnu v B. Družstevnímu lihovaru v B. po případě lihovar ten združstevniti, a výměrem ze dne 27. července 1933 č. j. 98156/33-II/1 zrušil uvedené rozhodnutí v příčině některých pozemků propuštěných podle § 11 zák. zákona ze záboru, poněvadž žalovaná strana se zdráhá splnití tvrzený závazek stran združstevnění lihovaru v B. Nejvyšší správní soud náležením ze dne 15. prosince 1934 č. j. 23283/34 zrušil tento výměr pro nezákonnost, poněvadž do rozhodnutí o propuštění pozemků ze záboru podle § 11 zák. zák. nebyl pojat závazek žalované strany o združstevnění lihovaru v B. a že nelze tedy propuštění ze záboru zrušiti jen proto, že žalovaná závazek združstevnění lihovar v B. nesplnila. Týká se tedy tento náležením toliko otázky, zda byl Státní pozemkový úřad oprávněn zrušiti dřívější své rozhodnutí o propuštění pozemků ze záboru, nikoli však otázky, zda jest žalovaná povinna dočtený závazek splnití, a nejvyšší správní soud v náležením tom také výslovně uvádí, že nebylo potřebí se zabývatí otázkou, zda žalovaná skutečně ke združstevnění lihovaru je povinna. Není proto správné tvrzení dovolací stěžovatelky, že věc sama byla již pravoplatně a pro řádné soudy závazně rozhodnuta řečeným náležením nejvyššího správního soudu, neboť v tomto sporu jde o splnění smluvního závazku žalované strany, o němž nejvyšší správní soud nerozhodl. Jest nerozhodné, jakého právního názoru o povaze tvrzené povinnosti žalované strany byly Státní pozemkový úřad nebo ministerstvo zemědělství a jakými prostředky proti žalované straně zakročovaly. Rovněž je nerozhodné, že ministerstvo zemědělství doplnilo rozhodnutí Státního pozemkového úřadu ze dne 12. září 1927 č. j. 68638/27-I/2 ustanovením, že se toto rozhodnutí o propuštění půdy ze záboru podle § 11 zák. zák. a ponechání půdy podle § 20 přiděl. zák. vydává pod podmínkou, že žalovaná strana splní ihned ujednání, obsažené v uvedeném záznamu sepsaném dne 12. listopadu 1926 u Státního pozemkového úřadu, podle kterého se zavázala, že pronajme lihovar a škrobárnu v B. družstvu, které se utvoří nebo utvořilo k provozování podniků těch, neboť z tohoto výměru, o němž není dosud ani s konečnou platností rozhodnuto, ani z uložení této povinnosti se nežaluje, nýbrž žaluje se jedině ze závazku, který žalovaná strana podle tvrzení žalující strany zvláštní smlouvou dobrovolně na sebe vzala.

Čís. 15813.

Zákaz zatížení podle § 2, odst. 1, malého přidělového zákona č. 93/1931 Sb. z. a n. se nevztahuje na exekuční zatížení pro daně a veřejné dávky jen potud, pokud požívají zákonného zástavního práva

na přidělených nemovitostech. Skutečnosti pro to významné jest uvéstí v exekučním návrhu.

Přednostní zákonné zástavní právo pro příspěvky k úrazovému pojištění dělnickému.

(Rozh. ze dne 11. února 1937, R I 24/37.)

Prv ý s o u d povolil Úrazové pojišťovně dělnické k vydobytí zadrželých příspěvků proti dlužníku exekuci nuceným zřízením zástavního práva na nemovitostech dlužníkových, stížených zákazem zatížení nebo zcizení podle § 2 zák. č. 93/1931 Sb. z. a n., ač nebyl vykázán souhlas Státního pozemkového úřadu. R e k u r s n í s o u d exekuční návrh proto zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Zákaz zatížení podle § 2, odst. 1, malého přidělového zákona č. 93/1931 Sb. z. a n. nelze sice vztahovati na exekuční zatížení pro daně a veřejné dávky, jak bylo vysloveno v rozhodnutích č. 9883 a 11082 Sb. n. s., na něž dovolací stěžovatelka poukazuje, ale to platí jen v těch případech, kdy daně a veřejné dávky požívají zákonného zástavního práva na přidělených nemovitostech. Příspěvkům k úrazovému pojištění dělnickému přísluší přednostní zákonné zástavní právo na nemovitostech za týchž podmínek jako výdělkové dani, to jest se zřetelem na ustanovení § 265 zák. č. 76/1927 Sb. z. a n. na nemovitostech sloužících výlučně nebo převážně provozování výdělečného podniku, dani podrobeného a patřícího majiteli těchto nemovitostí, jde-li o nedoplatky nejvýše dvouleté; u nedoplateků starších, nejvýše však tříletých, počítajíc zpět od udělení příklepu, je přednostní zákonné zástavní právo vázáno podmínkou, že byl nedoplatek knihovně zajištěn nejdéle do dvou let po splatnosti daně (rozh. č. 11677 Sb. n. s.). Ježto vymáhající věřitelka ve svém návrhu na povolení této exekuce ani neuvedla, že nemovitosti, na něž exekuci vede, slouží výlučně nebo převážně provozování výdělečného podniku, jehož se vymáhané příspěvky týkají, jak bylo podle § 54 č. 3 ex. ř. její povinností, a soud exekuci povolující nesmí v té příčině v tomto případě konati šetření, nýbrž musí rozhodnouti na základě údajů exekučního návrhu (§§ 3 a 55, odst. 2, ex. ř.), neměla býti navržená exekuce prvním soudem povolena.

Čís. 15814.

Zemědělské vyrovnací řízení (vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n.).

K pojmu zemědělských pozemků a zemědělského podniku ve smyslu uvedeného vládního nařízení.